

SZABÓ IMOLA JULIANNA

vonal

Árnyékhold az este. Bezárt testeinket lomhán mozgatja a föld. Odaüti a fénynek, hátha felébreszt. De már minden puha és szürke. Vakolat a tájon. Fehér fátyol a bőr, suhan a plafon alá. Kikaparják, savval és gézzel. Könnyű arcú kötények ölébe. Ami fogy, már mind az övék. A semmi marad, a semmi helyére.

A dunyha mázsa. A dunyha karc. Sebes a test, szolgálai a fénynek. Eltakarják a házak helyét. Véres kéreg alá gyúl a félelem, a tuszakolt lélegzet. Lassan ereszt. Levegőszerű hártályak, cirkuszi sátrak a dombon innen és túl. Kalickába zárt réghold. Nem mozdul. A nap se kering. Kötélre vert állat a forró golyva. A porondmester az egyetlen, akinek még van varázspora.

A csillagoknak veti szét. Csípjék, halomba. És azok, akár a bárányok, elhagyják az égi akolt és beállnak egy rajzolt sorba. Bomlik a kép, ráfolyik az arcod. Amire emlékszem csak egy folt. Körvonalak renyhe kapaszkodása. Markolt idők szétrepedt üveg egy árnyék. Egy hang. Ahogy üvölt egy kivérzett cet a néma éjszakába. A partról.

